KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

V Bruselu dne 22.10.2004
KOM(2004) 718 v konečném znění

2004/0251 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o některých aspektech zprostředkování v občanských a obchodních záležitostech

{SEK(2004)1314}

(předložená Komisí)

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. OBLAST PŮSOBNOSTI A CÍLE NÁVRHU

1.1. Cíl

1.1.1. Zajištění lepšího přístupu ke spravedlnosti

Lepší přístup ke spravedlnosti je jeden z klíčových cílů politiky Evropské Unie pro vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a spravedlnosti, ve kterém by se jednotlivcům ani podnikům nemělo bránit ve výkonu jejich práv v důsledku neslučitelnosti nebo složitosti právních a správních systémů v členských státech. Koncept přístupu ke spravedlnosti by v této souvislosti měl zahrnovat podporu přístupu k adekvátním procesům řešení sporů pro jednotlivce a podniky a ne jen pouhý přístup k soudnímu systému.

Navrhovaná směrnice přispívá k tomuto cíli díky usnadnění přístupu k řešení sporů prostřednictvím dvou typů ustanovení: zaprvé ustanovení, která mají za cíl zajistit zdravý vztah mezi zprostředkovacími a soudními řízeními stanovením minimálních společných pravidel ve Společenství pro několik klíčových aspektů občanského procesního práva. Zadruhé, poskytnutím nezbytných nástrojů pro soudy členských států pro aktivní podporu využívání zprostředkování, nicméně aniž by bylo zprostředkování povinné nebo podléhalo specifickým sankcím.

Ustanovení, která se dotýkají zprostředkovacího procesu nebo jmenování či akreditace zprostředkovatelů, byla z navrhované směrnice vyloučena. S ohledem na reakce na Zelený dokument z roku 2002 a současný vývoj na národní úrovni, není jasné, zda jsou právní předpisy preferovaným politickým záměrem co se týče tohoto typu ustanovení. Při vyloučení regulativních opatření z tohoto návrhu, která se týkají zprostředkovacího řízení samotného, Komise namísto nich usiluje o podporu samoregulativních iniciativ a snaží se tak nadále činit také prostřednictvím navrhované směrnice.

Při konzultacích o předběžné předloze tohoto návrhu většina respondentů souhlasila s celkovým přístupem předlohy týkajícím se zahrnutých otázek i vyloučených otázek. Ve srovnání s předběžnou předlohou byly provedeny některé změny převážně technického charakteru ve specifických ustanoveních, které jsou dále vysvětleny v oddílu 3.

1.1.2. Zdravý vztah mezi prostředkovacím a soudním řízením

To, co bylo zachováno pro tento návrh, jsou v podstatě záležitosti, které není možné adekvátně řešit prostřednictvím tržních řešení. Týká se to především pravidel občanského procesního práva, která mohou mít dopad na používání zprostředkování i na jeho efektivnost. Integrace mezi zprostředkováním a tradičním občanským řízením může nastat při několika příležitostech, například:

– strany hned po vzniku sporu zváží využití zprostředkování, jako alternativy k zahájení občanského řízení; pokud si strany zvolí využít zprostředkování a

nedosáhnou dohody o vypořádání, bude po ukončení zprostředkování zahájeno občanské řízení,

– pokud bude při zprostředkování dosaženo dohody o vypořádání, může jedna ze stran nesplnit dohodu, čímž nakonec vyvolá zahájení občanského řízení,

– strany zahájí občanské řízení ihned po vzniku sporu, bez zvážení (dosud) možnosti zprostředkování.

V současné době vzájemné působení mezi zprostředkováním a občanským řízením představuje několik nejistých prvků, v důsledku nepřítomnosti nebo nesouladu mezi národním procesním právem, jehož prvky jsou spojovány s určitou účinností v situacích zahrnujících přeshraniční prvky. I přesto, že zprostředkování může být nejvhodnější formou řešení sporů v daném případě, mohou si strany v důsledku těchto nejasností raději zvolit tradiční občanské řízení. Stabilní a předvídatelný právní rámec by měl přispět k uvedení zprostředkování na stejnou úroveň se soudními řízením tam, kde faktory týkající se specifického sporu hrají nejvýznamnější roli pro strany při určování jejich volby metody řešení sporu. Takovýto rámec by také měl pomoci zachovat možnost stran vyřešit jejich spor prostřednictvím soudního řízení i v případě, že byl učiněn pokus o zprostředkování.

1.1.3. Podpora využívání zprostředkování

Hodnota zvýšeného využívání zprostředkování spočívá v zásadě ve výhodách samotného mechanismu řešení sporu: rychlejší, jednodušší a levnější způsob řešení sporů, který umožňuje zvážení širšího rozsahu zájmů stran, s větší možností dosáhnout dohody, která bude dobrovolně respektována a která zachová přátelský a udržitelný vztah mezi stranami. Komise věří, že zprostředkování skýtá velký potenciál jako metoda řešení sporů a jako prostředek pro poskytnutí přístupu ke spravedlnosti pro jednotlivce a podniky.

Úloha Společenství v přímé podpoře zprostředkování je nicméně nezbytně omezená a jediným konkrétním opatřením na podporu zprostředkování obsažené v tomto návrhu je povinnost členských států umožnit soudům navrhnout stranám zprostředkování. Zajištění zdravého vztahu mezi zprostředkovacím řízením a soudním řízením přesto také nepřímo přispěje k podpoře zprostředkování.

Cíle tohoto návrhu nemohou být sledovány izolovaně bez ohledu na samotné poskytování zprostředkovatelských služeb. Otázka kvality zprostředkovatelských služeb musí být proto řešena společně a jako součást ostatních ustanovení navrhované směrnice, které musí působit s dostatečnou úrovní vzájemné důvěry mezi členskými státy v přeshraničních situacích.

1.1.4. Vztah s organizací soudních systémů členských států

Jedna z často jmenovaných výhod zprostředkování je, že její zvýšené využívání může uvolnit tlak na systém soudů, čímž by se snížily často dlouhé prodlevy ve vyřizování případů a pravděpodobně by to vedlo k úsporám veřejných zdrojů. Protože navrhovaná směrnice se snaží propagovat využívání zprostředkování, mohla by mít samozřejmě v tomto smyslu pozitivní dopad. Nicméně toto není uváděno jako nezávislý cíl a to z několika důvodů. Zaprvé, organizace soudního systému je ve

výhradní pravomoci členských států. Druhým a nejdůležitějším důvodem je, že zprostředkování má svoji hodnotu samo o sobě jako metoda řešení sporů, ke které by občané a podniky měly mít snadný přístup a která si zaslouží podporu nezávisle na její hodnotě pro uvolnění tlaku na soudní systém. Komise nevidí zprostředkování jako alternativu k soudnímu řízení, ale spíše jako jednu z několika metod řešení sporů dostupných v moderní společnosti, která může být nejhodnější pro některé spory, ale zajisté ne pro všechny. Kromě toho je nutné zdůraznit, že dostupnost ADR obecně nemůže žádným způsobem zlehčovat povinnost členských států udržovat efektivní a spravedlivý právní systém, který splňuje požadavky Evropské úmluvy pro lidská práva, která tvoří jeden z centrálních pilířů demokratické společnosti.

1.1.5. Hodnocení dopadu

Bylo provedeno předběžné hodnocení dopadu tohoto návrhu v souvislosti s roční politickou strategií Komise pro rok 2004. Návrh byl vybrán pro rozšířené hodnocení dopadu. Navrhovaná směrnice má za cíl zvýšit využívání zprostředkování v Evropské unii, což bude mít přínosný hospodářský vliv ve formě snížení transakčních nákladů pro jednotlivce a podniky díky rychlejšímu a levnějšímu řešení sporů. Zprostředkování může také přispět k lépe udržitelným hospodářským a sociálním trendům při zachování vztahu mezi stranami po vyřešení sporu, narozdíl od často rušivého vlivu řešení sporu prostřednictvím rozhodčího procesu. Proces konzultace a ostatní přípravné kroky jsou popsány v příloze. Ve smyslu alternativních možností politiky navrhovaná směrnice obsahuje především pravidla pro občanské procesní právo a výsledků není možné dosáhnout s použitím jiného politického nástroje.

1.2. Právní základ

Cíl a obsah této navrhované směrnice spadá přímo do oblasti působnosti článku 65 Smlouvy o založení Evropského společenství, protože se týká pravidel občanského procesního práva, kde ustanovení o kvalitě a odborné přípravě v článku doplňují ostatní ustanovení. Navrhovaná směrnice je nezbytná pro řádné fungování vnitřního trhu s ohledem na potřebu zajistit přístup k mechanismům řešení sporů pro jednotlivce a podniky vykonávající čtyři základní svobody a s ohledem na potřebu zajistit svobodu poskytování a používání zprostředkovatelské služby.

Jak to bylo zdůrazněno v popisu cílů návrhu, potřeba akce Společenství v této oblasti pramení z potřeby zajistit právní jistotu prostřednictvím doby trvání sporu bez ohledu na přítomnost přeshraničních prvků v jedné či jiné fázi. Pro zajištění soudržného právního rámce je proto nezbytné řešit klíčové aspekty celého řetězce možných událostí, které mohou následovat po vzniku sporu, s ohledem na jakýkoli možný scénář (úspěch / neúspěch zprostředkování, dohoda o vypořádání, kterou splní obě strany či nikoliv atd.)

V souvislosti s ADR je dopad přeshraničních prvků potenciálně větší než při zvážení opatření týkajících se izolovaných občanských řízení, protože je nezbytné brát ohled na relevantní faktory v době zprostředkování i v době jakéhokoli následného občanského řízení, včetně okolnosti, že tyto faktory se mohou mezitím změnit. Například, přeshraniční prvky mohou vycházet z místa bydliště nebo místa podnikání jedné nebo obou stran, místa zprostředkování nebo místa příslušného soudu. Dohoda o zprostředkování se může sama o sobě řídit jiným právem, než je to, kterým se řídí

původní právní nebo smluvní vztah mezi stranami a následná dohoda o vypořádání se může řídit dokonce i právem nějaké další třetí strany. Plnění dohody o vypořádání může být donucováno i v nějakém jiném členském státě, například v závislosti na místě majetku dlužníka v době, kdy je projevena snaha o donucování.

Nicméně by nebylo proveditelné omezit oblast působnosti návrhu tak, aby jediným cílem bylo odstranit překážky tvořené přeshraničními prvky a usnadnění řešení pouze těch sporů, které projevují přeshraniční prvek, jakkoli definovaný.

Při hodnocení udržitelnosti zprostředkování jako metody řešení sporů pro daný spor, tvoří přeshraniční prvky pouze jednu z několika relevantních okolností, které musí být zváženy. Mezi další okolnosti patří charakter sporu a skutková podstata věci i faktory týkající se nákladů, zpoždění a vyhlídky úspěchu. Podpora zprostředkování v souvislosti s těmito spory, které pouze vykazují přeshraniční prvek by proto byla svévolná a vytvářela by to riziko diskriminujících vlivů, protože soudy by doporučily zprostředkování některým stranám pouze v závislosti na jejich místě bydliště. Omezení tohoto typu by také nepochybně přineslo nutnost podstatného snížení praktického dopadu navrhované směrnice. Podřízení použitelnosti pravidel občanského procesního práva přítomnosti přeshraničních prvků by spíše vedlo ke zvýšené právní nejistotě. Alternativně by takovéto omezení v oblasti působnosti mohlo ponechat použitelnost této směrnice v rukou stran, které by mohly zavést přeshraniční prvek prostřednictvím jejich výběru zprostředkovatele nebo soudu pro jejich spor, aby mohly čerpat výhody z pravidel stanovených touto směrnicí.

Navrhovaná směrnice bude tvořit důležitou součást právního rámce pro zprostředkovatelské služby ve Společenství, co se týče svobody poskytování služeb v jiném členském státě i svobody využívat služeb. Omezení oblasti působnosti na přeshraniční situace by vedlo k vytvoření dvou paralelních právních režimů, možná dokonce i s rozdílnými standardy, co se týče poskytování a využívání zprostředkovatelských služeb, s rizikem diskriminačních vlivů pro uživatele i pro poskytovatele zprostředkovatelských služeb. Takovéto vlivy jdou proti zásadám vnitřního trhu i proti snahám Společenství zjednodušit regulativní rámec pro jednotlivce a podniky.

Na závěr má Komise za to, že zavedení výslovné podmínky přeshraniční implikace by znehodnotilo cíle navrhované směrnice a stalo by se to kontraproduktivním pro řádné fungování vnitřního trhu. Směrnice se proto musí vztahovat na všechny situace bez ohledu na přítomnost přeshraničních prvků v době vedení zprostředkování nebo v době soudního řízení.

1.3. Subsidiarita a proporcionalita

S ohledem na potřebu právní jistoty a předvídatelnosti v situacích týkajících se vztahů mezi zprostředkovacím a občanským řízením v situacích vykazujících přeshraniční prvek a na potřebu zajistit řádné fungování vnitřního trhu pro poskytování a využívání zprostředkovatelských služeb nemohou být cíle tohoto návrhu členskými státy dostatečně dosaženy. Opatření přijatá na úrovni Společenství bude efektivnější ve srovnání s individuálními iniciativami každého členského státu z důvodu soudržnosti a z důvodu poskytnutí určitých základních jednotných pravidel použitelných v přeshraničních situacích i v domácích případech.

Ustanovení návrhu se přísně omezují na to, co je nezbytné pro dosažení cílů. Směrnice byla zvolena jako nejvhodnější nástroj, protože její ustanovení jsou postavena s cílem dosáhnout určitých specifických cílů, zatímco prostředky jak těchto cílů dosáhnout jsou ponechány na uvážení členských států. Návrh se také omezuje na otázky, které je možné vyřešit pouze právními a správními přepisy, zatímco jsou z její oblasti působnosti vynechány opačné otázky, jejichž řešení tržním způsobem je proveditelné.

2. POZADÍ NÁVRHU, KONZULTACE SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POZNÁMKY K HLAVNÍM USTANOVENÍM

Další informace o těchto otázkách jsou obsaženy v pracovním dokumentu, který je přiložený k tomuto návrhu.

2004/0251 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o některých aspektech zprostředkování v občanských a obchodních záležitostech

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a čl. 67 odst. 5 druhou odrážku této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise [1],

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru [2],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [3],

vzhledem k těmto důvodům :

(1) Společenství si stanovilo cíl udržovat a rozvíjet oblast svobody, bezpečnosti a spravedlnosti, ve které je zajištěný volný pohyb osob. V této souvislosti Společenství mimo jiné přijme opatření v oblasti soudní spolupráce v občanských záležitostech, která jsou nezbytná pro řádné fungování vnitřního trhu.

(2) Evropská rada na svém setkání v Tampere dne 15. a 16. října 1999 v souvislosti s lepší dostupností spravedlnosti v Evropě vyzvala k nalezení alternativy v podobě mimosoudních procesů vytvořených členskými státy.

(3) Rada přijala závěry o alternativních metodách urovnávání sporů podle občanského a obchodního práva v roce 2000 s prohlášením, že stanovení základních zásad v této oblasti je důležitým krokem k umožnění vývoje a provozování mimosoudních procesů pro urovnávání občanských a obchodních záležitostí, protože povede k zjednodušení a zlepšení přístupu ke spravedlnosti.

(4) Evropská komise v roce 2002 představila Zelený dokument, který uváděl řadu stávajících situací jako problémů ADR v Evropě a inicioval široké konzultace s členskými státy a zúčastněnými stranami o možných opatřeních na podporu využívání zprostředkování.

(5) Cíl zajistit lepší dostupnost ke spravedlnosti v rámci politiky Evropské unie pro stanovení oblasti svobody, bezpečnosti a spravedlnosti, by měl zajistit přístup k soudím i k mimosoudním metodám řešení sporů. Tato směrnice by měla přispět k

---

1 Úř. věst. C , , s. .
2 Úř. věst. C , , s. .
3 Úř. věst. C , , s. .

řádnému fungování vnitřního trhu, zejména co se týče poskytování a využívání zprostředkovatelských služeb.

(6) Zprostředkování může poskytnout levné a rychlé mimosoudní řešení sporů v občanských a obchodních záležitostech prostřednictvím procesů přizpůsobených potřebám stran. Dohody o vypořádání dosažené na základě zprostředkování mají větší šanci být plněny dobrovolně a existuje větší pravděpodobnost zachování přátelského a udržitelného vztahu mezi stranami. Tyto výhody jsou ještě výraznější v situacích, které vykazují přeshraniční prvky.

(7) Z tohoto důvodu jsou nutné rámcové správní a právní předpisy, které řeší zejména klíčové aspekty občanského řízení, aby mohlo být podporováno budoucí využívání zprostředkování a aby bylo zajištěno, že strany, které si zvolí zprostředkování, se mohou spolehnout na předvídatelný právní rámec.

(8) Tato směrnice by měla zahrnovat procesy, ve kterých dvěma nebo více stranám sporu pomáhá zprostředkovatel s cílem dosáhnout přátelského urovnání sporu, ale směrnice nezahrnuje procesy soudního charakteru, jako je arbitráž, schéma ombudsmana, schémata spotřebitelských stížností, znalecké určení nebo procesy řízené orgány, které vydávají formální doporučení jako řešení sporu, ať už závazná či nikoliv.

(9) Je nutný minimální stupeň slučitelnosti pravidel občanského procesního práva co se týče vlivu zprostředkování na promlčecí doby a na to, jak bude chráněno utajení zprostředkovatele v jakýchkoli následných soudních řízeních. Také by měla být řešena možnost soudu odkázat strany na zprostředkování se zachováním zásady, že zprostředkování je dobrovolný proces.

(10) Zprostředkování by nemělo být považováno za slabší alternativu soudního řízení ve smyslu, že vynucování dohody o vypořádání závisí na dobré vůli strany. Z tohoto důvodu je nezbytné zajistit, že všechny členské státy poskytnou postup, na jehož základě může být dohoda o vypořádání potvrzena rozsudkem, rozhodnutím nebo autentickým nástrojem soudu nebo veřejného orgánu.

(11) Takováto možnost umožní, že dohody o vypořádání budou uznávané a vynucované po celé unii za podmínek stanovených v nástrojích Společenství pro vzájemné uznávání a donucování rozsudků a rozhodnutí.

(12) Aby byla zajištěna nezbytná důvěra mezi členskými státy co se týče důvěrnosti, stavění promlčecí doby, uznávání a donucování dohod o vypořádání, musí být zaveden efektivní mechanismus kontroly kvality co se týče ustanovení o zprostředkovatelských službách a odborné přípravě zprostředkovatelů.

(13) Tyto mechanismy a opatření, která budou definována členskými státy a mohou zahrnovat podporu tržních řešení, by měla mít za cíl zachovat flexibilitu zprostředkovatelského řízení a soukromou autonomii stran. Komise bude podporovat samoregulativní opatření na úrovni Společenství, například rozvoj evropského kodexu chování, který bude řešit klíčové otázky zprostředkovatelského řízení.

(14) V oblasti ochrany spotřebitele přijala Komise v roce 2001 formální doporučení[4], které stanovuje minimální kritéria kvality, která by měla mimosoudní orgány zapojené do následného řešení spotřebitelských sporů nabízet jejich uživatelům. Doporučuje se, aby jakýkoli dotčený zprostředkovatel nebo organizace respektovali zásady uvedené v tomto doporučení. Aby bylo zajištěno šíření informací týkajících se těchto orgánů, Komise sestavuje databázi mimosoudních schémat, která členské státy považují za schémata, jež respektují zásady tohoto doporučení.

(15) Tato směrnice respektuje základní práva a sleduje zásady, které jsou uznávané zejména Chartou základních práv Evropské unie. Směrnice zejména usiluje o zajištění plného respektování práva na spravedlivý soudní proces, jak je to uvedeno v článku 47 Charty.

(16) Protože cíle této směrnice nemohou být dostatečně dosaženy členskými státy a díky rozsahu vlivu této akce mohou být lépe dosaženy na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadami subsidiarity, které jsou stanoveny v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality, která je stanovená v uvedeném článku, tato směrnice nezachází za hranice nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(17) [V souladu s článkem 3 Protokolu o postoji Spojeného království a Irska, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o založení Evropského společenství, Spojené království a Irsko oznámily své přání zúčastnit se přijetí a používání této směrnice. / V souladu s článkem 1 a článkem 2 Protokolu o postoji Spojeného království a Irska, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o založení Evropského společenství, se Spojené království a Irsko nezúčastňují na přijetí této směrnice, která z tohoto důvodu není pro tyto členské státy závazná.]

(18) V souladu s článkem 1 a článkem 2 Protokolu o postoji Dánska, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o založení Evropského společenství, se Dánsko nezúčastňuje na přijetí této směrnice, která z tohoto důvodu není pro Dánsko závazná a není podřízeno jejímu používání.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1 – Cíl a oblast působnosti

1. Cílem této směrnice je usnadnit přístup k řešení sporů podporou využívání zprostředkování a zajištěním zdravého vztahu mezi zprostředkovacím a soudním řízením.

2. Tato směrnice se bude používat pro občanské a obchodní záležitosti.

3. V této směrnici bude „členský stát" znamenat členské státy s výjimkou Dánska.

[4] Doporučení Komise ze dne 4. dubna 2001 o zásadách pro mimosoudní orgány při řešeních spotřebitelských sporů uzavřených právní dohodou (Úř. věst. L 109, 19.4.2001, s. 56).

Článek 2 – Definice

Pro účely této směrnice se použijí tyto definice:

(a) „Zprostředkování" znamená jakýkoli proces, jakkoli nazvaný nebo uváděný, ve kterém dvěma nebo více stranám sporu pomáhá třetí strana dosáhnout dohody o vypořádání sporu, bez ohledu na to, zda je tento proces zahájen z iniciativy těchto stran, navržen nebo nařízen soudem nebo předepsán národními zákony členského státu.

Toto nebude zahrnovat pokusy soudce urovnat spor v průběhu soudního řízení týkajícího se příslušného sporu.

(b) „Zprostředkovatel" znamená jakoukoli třetí stranu, která vede zprostředkování, bez ohledu na pověření nebo profesi této třetí strany v dotčeném členském státě a na způsob, jakým tato třetí strana byla jmenována nebo požádána, aby vedla zprostředkování.

Článek 3 – Okázání a zprostředkování

1. Soud, kterému je případ předložen může ve vhodných případech a s ohledem na všechny okolnosti vyzvat strany k využití zprostředkování za účelem urovnání sporu. Soud může v každém případě požadovat, aby se strany zúčastnily informativního setkání týkající se využití zprostředkování.

2. Tato směrnice je přijata aniž jsou dotčeny národní právní a správní předpisy o využívání zprostředkování nebo jeho používání na základě pobídky nebo sankcí, ať už před nebo po zahájení soudního řízení, pokud tyto právní a správní předpisy nebrání právu dostupnosti soudního systému, zejména v situacích, kde jedna ze stran sídlí v členském státě jiném než je sídlo soudu.

Článek 4 – Zajištění kvality zprostředkování

1. Komise a členské státy budou podporovat a podněcovat soudržnost a rozvoj dobrovolných kodexů chování zprostředkovateli a organizacemi, které poskytují služby, na úrovni Společenství i na národní úrovni a další efektivní mechanismy kontroly kvality, které se týkají poskytování zprostředkovatelských služeb.

2. Členské státy budou podporovat a podněcovat odbornou přípravu zprostředkovatelů, aby bylo stranám sporu umožněno zvolit si zprostředkovatele, který bude schopen efektivně vést zprostředkování způsobem, který strany očekávají.

Článek 5 – Vynucování dohod o vypořádání

1. Členské státy zajistí, aby dohoda o vypořádání uzavřená jako výsledek zprostředkování byla na žádost stran potvrzena rozsudkem, rozhodnutím, autentickým nástrojem nebo jakoukoli jinou formou soudem nebo veřejným orgánem, který učiní takovouto dohodu vynutitelnou podobným způsobem jako

rozsudek podle národního práva, pokud takováto dohoda není v rozporu s evropským právem nebo národním právem členského státu, kde je žádost podána.

2. Členské státy informují Komisi o soudech nebo veřejných orgánech, které jsou příslušné pro přijímání žádostí v souladu s odstavcem 1.

Článek 6 –Přípustnost důkazů v občanských soudních řízeních

1. Zprostředkovatelé, ani jakákoli osoba zúčastněná na správě zprostředkovatelských služeb nebude při občanských soudních řízeních poskytovat svědectví ani předkládat důkazy týkající se tohoto:

   (a) výzva strany zapojit se do zprostředkování nebo skutečnost, že strana byla ochotna účastnit se zprostředkování;

   (b) vyjádřené názory nebo návrhy podané stranou během zprostředkování s ohledem na možné urovnání sporu;

   (c) prohlášení nebo přiznání provedená stranou v průběhu zprostředkování;

   (d) návrhy předložené zprostředkovatelem;

   (e) skutečnost, že strana ukázala svoji ochotu přijmout návrh na vypořádání předložený zprostředkovatelem;

   (f)) dokumenty vypracované výhradně pro účely zprostředkování.

2. Odstavec 1 se použije bez ohledu na formu informací nebo důkazů, které se v něm uvádějí.

3. Soud ani jiný soudní orgán v občanských soudních řízeních nesmí nařídit prozrazení informací uvedených v odstavci 1 a pokud budou takovéto informace nabídnuty jako důkazy v rozporu s odstavcem 1, budou takovéto důkazy považovány za nepřípustné. Nicméně, takovéto informace mohou být prozrazeny nebo přiznány jako důkaz

   (a) v rozsahu požadovaném pro účely provádění nebo vynucování dohody o vypořádání dosažené jako přímý výsledek zprostředkování,

   (b) pro prvořadé otázky veřejné politiky, zejména pokud jsou vyžadovány pro ochranu dětí nebo zabránění újmě na fyzické nebo psychické integritě člověka, nebo

   (c) pokud s tím strany i zprostředkovatel souhlasí.

4. Ustanovení odstavce 1, odstavce 2 a odstavce 3 se použijí, ať už se soudní řízení týká sporu, který byl předmětem zprostředkování, či nikoliv.

5. V souvislosti s odstavcem 1, důkazy, které jsou jinak přípustné v soudních řízeních se nestanou nepřípustnými v důsledku jejich použití při zprostředkování.

Článek 7 – Dočasné pozastavení promlčecí doby

1. Běh jakékoli promlčecí doby týkající se stížnosti, která je předmětem zprostředkování bude pozastaven po vzniku sporu ke dni, kdy:

   (a) se strany dohodnou na zprostředkování,

   (b) je využití zprostředkování nařízeno soudem, nebo

   (c) povinnost využít zprostředkování vyplývá z národního práva členského státu.

2. Pokud je zprostředkování ukončeno bez dosažení dohody o vypořádání, začne promlčení doba znovu běžet ode dne ukončení zprostředkování, počítáno ode dne, kdy jedna nebo obě strany nebo zprostředkovatel prohlásí, že je zprostředkování ukončeno, nebo že od něho s konečnou platností odstupují. Tato promlčecí doba bude v každém případě prodloužena alespoň o jeden měsíc ode dne, kdy znovu začne běžet, kromě případů kdy se to týká lhůty v níž musí být přijata akce pro zabránění pozbytí platnosti nebo odvolání dočasného nebo podobného opatření.

Článek 8 – Prováděcí ustanovení

Komise zveřejní informace o příslušných soudech a orgánech, které jí sdělí členské státy v souladu s čl. 5 odst. 2.

Článek 9 - Provedení

1. Členské státy přijmou právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 1. září 2007. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si určí členské státy.

Článek 10 – Vstup v platnost

Tato směrnice nabývá účinnosti dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 11 - Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne

Za Evropský parlament	*Za Radu*
předseda	*předseda*